

ESOTEERINEN KEHITYS ELI TIE TIETOON

IV

(Pidetty Ruotsissa 1900-luvun alussa.
Ruotsinkielestä suomentanut Aili Varmavuori)

Olemme aikaisemmissa luennoissa esittäneet teosofisen luomisopin suurenmoisena kehitysjärjestelmänä, hengen laskeutumisena aineeseen. Olemme erikoisesti syventyneet tutkimaan ihmisen suhdetta siihen ja osoittaneet, että ihmisen tehtävä henkiolentona on henkiseen täydellisyyteen pyrkiminen. Olemme osoittaneet, että elämällämme maan päällä ei oikein ymmärrettynä ole mitään muuta sisältöä, tarkoitusta, kuin tämä taistelu ihanteesta.

Voidaksemme antaa teille kutakuinkin täydellisen kuvan ihmishengen kehityksestä semmoisena kuin aikakausien salainen viisaus sen esittää, tulee meidän puhua vielä niistä askeleista, joita meidän on astuttava ennen kuin saavutamme meille asetetun päämäärän. Tämä onkin, kuten tulette huomaamaan, teosofian ainoa siveysoppi. Teosofia ei voi omaksua siveysoppia, jonka mukaan elämä olisi järjestettävä määrättyihin, arvossa pidettäviin muotoihin — muotoihin, jotka tukahduttaisivat sen. Sen siveysoppi on sovellettua metafysiikkaa, se on ts. oppi hengen sisäisestä kehityksestä sen käytännölliseltä kannalta katsottuna.

Päämäärämme on ihanneihminen, ihminen, jonka tieto on rakkautta ja viisaus voimaa. Hän kohooa meidän yläpuolellemme kuin jumala. Saavuttamaton hän tuntuu olevan. Ihmiskunta on kuitenkin olemassa lähestyäkseen ihannetta, tehdäkseen itsestensä Jumalan kuvan. Milloin? —

miljoonien vuosien kuluttua, on koittava päivä, jolloin ihmiskunta on toteuttanut ihanteensa. Tässä tutkimustyössämme meitä kohtaa eräs ihmishengen salaisuus, se sielutieteellinen ongelma, jota on kutsuttu vapaaksi tahdoksi. Tämän ongelman teosofia ratkaisee yhtä yksinkertaisesti kuin järkevästi. Jumala eli luonto ei ole lainkaan määrännyt ehdottomasti edeltäpäin milloin ihanne on saavutettava, sillä ihminen ei ole mikään jumalten leikkikalua eikä kohtalon orja. Ei ole mitään predestinatiota, fatumia, kismetä, joka sanoisi: niin ja niin nopeasti tahi hitaasti sinun on edettävä täydellisyyden tiellä. Ihminen on jumalten kaltainen, hänen henkensä alkuperä on jumalallinen ja siihen kätkeytyy jumalallinen voima. Tämän voiman paras nimitys on tahto ja tahto on hengen syvin ominaisuus. Hengen tahto on luonnon tahto. Tahtokaamme hyvää, ja hyvä on lähestyvä meitä. ”Anokaa, niin teille annetaan, kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:7)

Ihmisen vapaa tahto on se, että hän pystyy rukoilemaan. Rukouksella ei tarkoiteta oman voiton eikä aineellisten pikkuseikkojen pyytämistä, vaan Pyhän Hengen osallisuuden anomista. Me anomme itse jumaluutta. Anomme, että jumaluus ilmentäisi meille majesteettinsa, avaisi meille syvyytensä, jotta sen vanhurskaus täyttäisi olemuksemme. Tämä rukous ei ole haltioitunutta tahdon tuhlaamista, vaan hiljaisuutta, uutteraa mietiskelyä. Rukoileminen on ajattelemista, mutta ajattelemista sydämellä. Ehdottoman vapaata tahtoa ei ole olemassa. Korkein Jumala ei ole vapaa siinä mielessä. Elämän laki johtaa elämää. Elämän laki on Jumalan tahto. Hyvä, hyvyys on Jumalan tahto. Vapaa tahto on Jumalan tahdon kanssa sopuoinnussa oleva tahto. (Sanotaan tosin, että ihmisellä on myös vapaus valita paha, musta magia, mutta myönnetään samalla kertaa, että tämä valinta kostaa

itsensä siten, että se vie ihmisen tyhjäksi tulemiseen. Metafyysisesti katsoen paha tahto ei siis ole vapaa. Vapaa tahto on siis hyvän palvelija. Miksi kutsumme sitä ”vapaaksi”? Eräs sielutieteellinen havainto on antanut aiheen tähän nimitykseen. Tahtoessamme ja tehdessämme hyvää, tunnemme olevamme vapaat. Totuudella on se ominaisuus, että se vapauttaa. (Vrt. Joh. 8:32). Hyvä on totuutta. Ymmärtäessämme hyvän ja toteuttaessamme sen hengen vapaus täyttää meidät. Jeesus sanoo: ”Jos pysytte minun sanassani, niin te olette totisesti minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.” (Joh. 8:31-32.)

Vapaa tahto on hyvä tahto. Kun järkemme tajuaa ja sydämemme omaksuu hyvän, olemme vapaita. Koska hyvä tahto on henkemme olemus, olemme todella vapaita, sillä hetkellä kun tajuntamme on kohonneena henkeen. Jeesus sanoo: ”Jos Poika tekee teidät vapaiksi, olette todella vapaat.” (Joh. 8:36). Hengen tahto ja järjen herääminen ovat siis ihmisen vapauden ehdot.

Vapautemme ilmenee lyhyesti sanoen siten, että itse edistämme henkistä kehitystämme. Ellemme anna ”vapaan tahtomme” puuttua elämäämme ja siten auttaa luontoa sen työssä, elämästämme muodostuu yhä toistuvien kokemusten ainainen kiertokulku. Suuri itämainen opettaja Shri Krishna, hindulaisten ”vapahtaja”, sanoo: ”Joka ei seuraa kehityksen pyörivää pyörää maan päällä, vaan elää synnissä ja aistillisissa nautinnoissa, hän, oi Prithan poika elää turhaan”. (Bhagavad-Gita III:16). Ryhtykäämme nyt tutkimaan vapaaehtoista yksilöllistä kehitystä. Koska ihminen silloin poikkeaa suvun normaalilta elämän uralta hänen sanotaan astuneen ”salaiselle tielle”, ”pyhityksen tielle”, ”kaidalle tielle” jne. Ihmiskunta kulkee eteenpäin ”laveata tietä”, mutta henkilön, joka tahtoo saavuttaa taivaan ”väkiryynnäköllä” tulee tietää, että se tie, joka

vie taivaanvaltakuntaan, on ahdas ja jyrkkä. Salainen tie jakautuu luonnonmukaisesti kahteen tiejaksoon, jotka ovat varsinainen tie ja valmistava tie. Vihkimyksen ahdas portti estää kaikkia niitä astumasta varsinaiselle tielle, jotka eivät ole kulkeneet valmistavaa tietä. Tietä kulkevat ainoastaan ”vihityt”. Toisin sanoen: jos ihminen on astunut tielle, hän on ”vihitty”. Mikähän nyt on tie ja mikä on sen valmistus? (Valmistava tie).

Valmistava tie on opetuslapsen koeaika. Hänen on luovuttava alemmasta minästään ja toteutettava korkeampaa. Oltuansa enemmän tai vähemmän ”animal sociale”, hänestä on tuleva elävä, inhimillinen henki. Tajunnan on vapauduttava persoonallisuudestaan ja kohouduttava jälleensyntyvään minään. Sen on kieltäydyttävä kuolevasta yhtyäkseen kuolemattomaan. Vasta silloin, kun ihminen tuntee olevansa henki ja tuntee puhtaasti inhimillisen tehtävänsä elämässä, hänestä tulee ”vihitty” ja hän voi astua Tielle.

Kun opetuslapsi on ottanut tämän askeleen, hän ei enää ole tavallisten ihmisten kaltainen. Tajuntaan nähden hän kuuluu korkeampaan maailmaan, hengen maailmaan. Jokainen Tiellä astuttu askel loitontaa häntä näkyvistä ihmisistä täällä maan päällä ja lähentää häntä samalla näkymättömän maailman asukkaisiin. Hän muuttuu yhä enemmän taivaallisen Isänsä kaltaiseksi. Hänen rakkautensa kasvaa, hänen viisautensa kirkastuu. Hänen kykynsä ja voimansa auttaa veljiänsä tulee yhä suuremmaksi. Hän on sanova lopuksi Jeesuksen tavoin: ”Joka näkee minut, näkee Isän.” (Joh. 12:45 ja 14:19).

Puhuakseni nyt ensinnä valmistavasta tiestä, toistan vielä kerran, että sen tehtävä on ristiriidan poistaminen opetuslapsen ylemmän ja alemman minän väliltä, jotta hänestä tulisi täydellinen, sopusointuinen ihminen, joka tuntee olevansa kuolematon henki. Tämä tieto ei ole suinkaan vain älyllistä

tietoa. Me emme kenties tule milloinkaan ymmärtämään henkemme todellista olemusta. Onhan niin, että kuten Atma, itse, ei ole teidän eikä minun, vaan meidän kaikkien yhteinen henki, jumalallinen meissä, ääretön ja ikuinen, joka on olemukseltaan Yksi, joskin se ilmenee tuhansin muodoin. Tämän Itsen elävään tuntemiseen tulemme kohoamaan. Tulemme saavuttamaan rajattoman itsetajunnan, ei niin, että voisimme tehdä rajattomia suunnitelmia, vaan että ääretön, rajaton elää, on meissä.

Kuten hindulainen vedanta-järjestelmä, teosofiakin puhuu tämän valmistavan tien neljästä jaksosta, neljästä sillä vaadittavasta ominaisuudesta, kuten niitä myös nimitetään.

Ensimmäinen ominaisuus on viveka eli kyky erottaa oleellinen epäoleellisesta. Tämä kyky on sisäinen, intuitiivinen tieto, näkemys. Ihminen saavuttaa intuitiivisen tiedon esim. toivekuvitelmien romahtamisen tuottamien kärsimysten kautta. Jonkun jumalallisen olennon uskonnollinen ja antaumuksellinen palvonta ja myöskin hyvä, siveellinen elämä, voivat johtaa intuitiivisen tiedon heräämiseen. Tämä tieto sanoo meille, että joskin suurin osa elämästä, jota ihmiset kutsuvat todelliseksi, on vain henkemme kahlehtimiseksi ja aistiemme sumentamiseksi tarkoitettua luonnon petosta tämän kaiken takana löytyy muutakin. Intuitio havaitsee harhan takana jotakin korkeampaa, todellista, pysyvää, sellaista, jonka tähden kaikki muu on olemassa. On yhdentekevää millä nimellä ihminen kutsuu tätä, pääasia on että hän tietää voivansa uskoa siihen ja että hän tajuaa sen hetken välähdyksin. Se, jonka olemassaolon hän aavistaa ja tuntee, on todella hänen korkeampi minänsä.

On aivan luonnollista, että ihminen, joka on havainnut itsekkään elämän tyhjiyden, arvioi toisarvoiseksi ja turhaksi kaiken sen, mitä persoonallinen elämä tarjoaa. Hänen älynsä

punnitsee asiat ja tekee johtopäätöksiä. Tämä on toinen ominaisuus, vairagya. Ennemmin tai myöhemmin, sikäli, mikäli korkeamman tajuaminen avautuu, on kiinnostus henkiseen todellisuuteen kasvava ja voimistuva. Vihdoin koittaa päivä, jonka tuloa on jouduttanut asioita valaisevan kirjallisuuden lukeminen tahi seurustelu korkean henkisen kehitystason saavuttaneiden henkilöiden kanssa, päivä, jona ihminen vihkiytyy korkeamman palvelukseen. Hän päättää käyttää tarmoaan kehittyäkseen jumalalliseen työhön kelpaavaksi.

Tästä hetkestä alkaa harkittu, joskin enemmän tai vähemmän täsmällinen luonteen puhdistaminen ja terästäminen. Tämä ilmenee niihin kuuteen hyveeseen pyrkimisessä, jotka muodostavat yhteensä kolmannen ominaisuuden, jota kutsutaan nimellä shatsampatti. Luonteen kasvattamisen tärkein seikka on ajatuksen luonteen oikea ilmentäminen ja ajatusten oikea käyttö. Tämä kohta on suuressa määrin sivuutettu länsimailla. Useimmat epäonnistumiset ihmisten pyrkiessä henkisyteen ja pyhyteen pohjautuvat siihen, että syrjäytetään ajatuksen suunnaton merkitys. Epätoivon vallassa turvaututaan ruumiilliseen askeesiin tietämättä mitään siitä tosiseikasta, että on olemassa paljon varmempi, joskin jonkun verran vaikeampi tie vapautumiseen: ajatuskuri.

Ajattelu on sanana kaikkien huulilla, joskaan ei todellakaan löydy monta ihmistä, joka todella ajattelee, nim. luo ja tarkistaa ajatuksensa. Eivätkö aivomme ole enimmäkseen peilejä, jotka kuvastavat ulkopäin saamiamme vaikutteita. Eivätkö ne ole meitä ympäröivän aistimaailman, oman himoluontomme, tahi toisten ihmisten sanojen ja lausuntojen luomien vaikutelmien, ajatuskuvien heijastajia? Kuinka moni meistä on oppinut puhdistamaan sisimpänsä.

Kuinka moni on oppinut suomaan hiljaisuuden tunkeutua sieluunsa ja kehittää pimeydestä ja tyhjiydestä niitä kuvia, joita rakastavat. Kuinka moni osaa kiinnittää ne tahtonsa voimalla ja tutkia niitä yksityiskohtaisesti sisäisellä silmällään. (Ts. muodostaa niistä sisäinen näkemys). Useimpien laita on, että ajatukset ”tulevat ja menevät” ilman tarkoitusta ja päämäärää.

Salatiede sanoo: ”ajatukset ovat olioita”. Siksi voimme vapautua niiden herruudesta. Jokaisen ihmisen sisimmässä asuu Ajattelijä, korkeampi minä. Jota enemmän ihminen oppii hillitsemään ja tarkistamaan ajatuksiansa, sitä enemmän hän lähestyy Ajattelijaa. Hänen luomiskykynsä kasvaa ja hänen kykynsä kuunnella korkeimpien henkisten tasojen värähtelyjä herkistyy sikäli, mikäli hän on ensin oppinut ajatustensa hillintää ja tarkkailua.

Tämän ajatuskurin (shama) välittämiä seurauksia ovat hillitty esiintyminen, puhe ja toiminta (dama). Näin ollen ei ulkonainen oikeudenmukaisuus ole suinkaan arvotonta, se ei ole ”valkoiseksi silattu hauta”, joka kätkee ”kuolteleiden luut”, vaan se on sen valon luonnollinen heijastus, joka on syttynyt sisimmässä.

Ihmisen ei tarvitse ottaa monta askelta itsekasvatuksen tiellä ennenkuin hänessä kehittyä mielen tasapaino, (samâdhâna) joka suo hänelle rauhaa ja onnea suurin määrin.

Tämä tasapaino ilmenee kolmella tavalla a) fyysisesti: terveytenä ja kestävyutenä, (titiksha). Hermostuneisuudesta, yllirasittuneisuudesta ja alakuloisuudesta vapaana olotilana. Vedantassa sanotaan: ”Ihmistä ei liikuta kuumuus eikä kylmyys.” b) Sielullisesti, nim. persoonallisessa elämässä suurena kärsivällisyytenä ja älyllisenä ja uskonnollisena suvaitsevaisuutena toisiin ihmisiin nähden. Ihminen ei tunne enää mitään halua antautua turhiin keskusteluihin tai

dogmaattisiin väittelyihin opinkappaleista. Hän tietää nimittäin, että erimielisyydet pohjautuvat tietämättömyyteen, joka on autettavissa ainoastaan hengen heräämisen kautta. c) Henkisesti, sisäisessä, salatussa tahtoelämässä: horjumattomana luottamuksena (shraddha) korkeamman lopulliseen voittoon persoonallisesta heikkoudesta johtuvista lankeemuksista huolimatta, voittoon, jota on seuraava minän täydellisen vapautuminen ruumiin kahleista.

Niin, tämä sisäinen usko, tämä toivo, tämä kaipaus, kasvaa päivä päivältä voimakkaammaksi. Vanhat itämaalaiset ovatkin katsoneet sen olevan erikoisen ominaisuuden ja antaneet sille nimen mumuksha. Se ei ole ainoastaan vapautumisen kaipaus, se on myöskin tiedon ja vallan halu. Sellaisena se on puhtaasti epäitsekkäs, sillä sen tarkoitusperä on semmoisen kyvyn saavuttaminen, joka tekisi mahdolliseksi veljien auttamisen, veljien, jotka ovat väsähtäneet ”tehdessään maailmanmatkaa” ja etsivät turhaan valoa pimeyteen ja vapautumista tietämättömyydestä ja itsekkyydestä. Kun opetuslapsi on saavuttanut tämän kohdan, hänelle avautuvat vihkimyksen portit.

On ollut todellakin syytä kutsua tätä valmistuksen ja puhdistuksen tietä opetuslapsen koettelemusten ajaksi. Olette varmaan huomanneet ihmetellen, ettemme ole maininneet minkäänlaisia tietoja, joita kokelas voisi saavuttaa näinä koettelemusten päivinä. Sellaisia ei olekaan, sillä kaikki objektiivisesti pätevät tiedot kuuluvat varsinaisesti salaiseen tiehen. Kaikki tiedot, jotka saavutetaan käyttämällä erikoisia sielullisia ja henkisiä kykyjä, annetaan etsijälle vasta silloin kun hänen moraallinen vahvuutensa on täysin luotettava. Tieto on valtaa, ja tiedon vartijat kavahtavat viisaudessaan vallan suomista kokemattomalle ja koettelemattomalle, joka voisi käyttää sitä väärin. Asia on sensijaan toinen, kun opetuslapsi,

joka on tehnyt vakavaa työtä koettelemustensa aikana, puhdistustyötä, tulee tuntemaan sisimmässään varman, järkkymättömän vakaumuksen, subjektiivistä ja henkistä laatua olevan tiedon siitä, että elämä, jota hän elää, ei ole vain kaunis ja hyvä, vaan että se on totuus. Tämä tieto on autuutta ja riemua.

Väite, että vain usko voi pelastaa, ei siis ole väärä. Meidän on vaan tajuttava tämän väitteen todellinen sisältö. Tällä ei tarkoiteta jonkun uskonkappaleen totena pitämistä, vaan todellista uskoa, joka on suuri voima. Usko-sanaa vastaava kreikankielinen sana on ”pistis”, ja se merkitsee ”luottamus”, siis samaa kuin shraddha. Henkilö, joka uskaltaa antautua totuuden eli todellisuuden etsinnälle, luottaa totuuden olemassaoloon ja myös siihen, että se on löydettävissä. Hänellä on jo tämä korkeamman elämän voima, jota kutsutaan uskoksi. Usko ainoastaan tutkii kaikkea, Jumalan syvyydetkin, kuten Paavali sanoo. Ellei henki ole meissä elävä, ei meitä liikuta mitään puhe hengestä, Jumalasta, totuudesta, pyhitetyistä elämästä ja senluontoisista käsitteistä. Ne ovat meille täysin vieraita, ne eivät ilmaise meille mitään.

Löytyneeköhän meidän valistuneissa yhteiskunnissamme niin onnetonta materialistia? Tahtoisimme olettaa, että jokaisen ihmisen sydämen kätkössä on kauneuden kieli, joka väräjäää kun sitä kosketellaan oikein. Meidän on vain aina tiedettävä miten koskettaa jokaisen sydämen syvintä kieltä. Meidän on löydettävä oikea kosketustapa.

Ennekuin jatkamme varsinaista tien tutkimista, tahdon kosketella muutamain sanoin sen tiedon laatua, jonka ihminen voi saavuttaa teosofian mukaan. Onko tämä tieto uskonnollisiveellinen vakaumus tahi tieteellinen tieto? Olemme aikaisemmin viitanneet siihen, että joskin valmistavan tien tieto tosin on ensiksi mainitsemaamme laatua, on kuitenkin

olemassa toisenlainen tieto, jonka opetuslapsi saavuttaa myöhemmin. Nimitämme yleensä tieteelliseksi kokemuksiin perustuvaa tietoa. Salaisen — eli okkultisen tien tieto on epäilemättä tieteellistä tietoa, kuten kaiken todellisen tiedon täytyy olla. Se on elävä tieto ja perustuu kokemuksiin ja objektiivisiin, niin voisimme sanoa, korkeampiin aistihavaintoihin. Kun sanotaan esimerkiksi, että viisaan katse tunkeutuu kuoleman salaisuuksiin, niin sillä ei suinkaan tarkoiteta tunteeseen perustuvaa näkemystä hänen omasta kohtalostaan, vaan todellista, objektiivista tietoa kuoleman jälkeisestä tilasta. Se tieto rakentuu omiin ja toisten henkilökohtaisiin kokemuksiin.

”Salainen tieto” eroaa kuitenkin sängen huomattavasti tavallisesta tieteestä. Se ei suinkaan leimaa yleistä tiedettä erehdykseksi, mutta eroaa siitä tutkimustapaan ja tutkimusalojen laajuuteen nähden. Totuuden valtakunta on äärettömän paljon avarampi kuin se, johon tieteen tutkimus kohdistuu. Synteettiseen totuuteen pyrkiminen onkin toisenluontoista tutkimustyötä kuin tieteellinen tutkimus.

Mitkä ovat tieteellisen tutkimustyön välttämättömät tekijät? Inhimilliset aistit, havainto- ja muut kojeet sekä inhimillinen äly, joka järjestää ja yhdistää tutkitut ilmiöt ja tekee johtopäätöksiä ilmiöitä johtavista laeista. Tutkimusvälineet ja tutkija ovat siis lyhyesti sanoen välttämättömät tekijät tieteellisiä tutkimuksia suoritettaessa. Mitähän vaadittanee luonnon salaisten voimien tutkimiseen? Samat tekijät: tutkimusvälineet ja tutkija. Viimeksi mainituksa tutkimustyössä meiltä vielä puuttuu sopivat kojeet ja aistit, joilla voisimme tutkia näkymätöntä luontoa. Tämä ei kuitenkaan merkitse suinkaan sitä, ettemme tulisi milloinkaan saamaan käytettäviksemme semmoisia välineitä. Onhan meillä nyt jo x-säteet ja valokuvauslevy, joka vastaanottaa

näkymättömiä spektrin säteitä. Siellä täällä tapaa sitäpaitsi ihmisiä, joilla on jonkunlainen ”kuudes aisti”, joka on kehittynyt rinnan viiden tunnetun kera. Olette varmaan kuulleet puhuttavan selvänäöstä ja selväkuulosta. Skotlantilaisten ”second sight” (toinen näkö) ja suomalaisten ”loveen lankeaminen” (trance) jne. lienevät tuttuja asioita monelle. Henkilöt, joilla on näitä kykyjä voivat nähdä ”läpinäkymättömän” aineen läpi, huomioda etäällä tapahtuvia seikkoja. He voivat selostaa menneitä ja ennustaa tulevia tapahtumia, tajuta kaukaisia ääniä. Heidän katseensa voi myös avartua näkemään aivan uusia maailmoita. Eräs uudemman ajan tunnetuimpia näkijöitä oli ruotsalainen Emanuel Swedenborg, erään kristillisen kirkon (uuden kirkon) salatieteellisen seuran perustaja. Hän oli selvänäkijä, joka pystyi näkemään haudan tuolle puolelle. Tämä kuudes aisti ei toisin ollut niin täydellisesti hänen itsetajuisen tarkkailunsa alainen, ettei hän olisi voinut erehtyä monien seikkojen suhteen. Siitä huolimatta hän on kuitenkin loistava historiallinen esimerkki korkeamman laatuudesta selvänäköisyydestä. Hänellä oli sitäpaitsi kyky nähdä mitä tapahtui kaukana, ja semmoiset selostukset voitiin luonnollisesti todistaa tosiksi. Swedenborg antoi eittämättömiä todisteita tästä kyvystään erinäisissä tilanteissa. Ehkä tunnette sen todistetun tapauksen, jonka filosofi Kant otti tutkiakseen ja josta hän sitten kirjoitti:” Mitä vastaväitteitä löytäisimme tälle tosiseikalle”? Tarkoitan sitä kertaa, jolloin Swedenborg vuonna 1759 noustessaan maihin Göteborgissa palatessaan Englannista, näki, että tulipalo, joka uhkasi hänenkin taloan, oli syttynyt Tukholmassa. Hän kertoi huolestuneena näystään läsnäoleville. — Swedenborg vieraili erään herra W. Castellin luona Göteborgissa. Hän rauhoittui vasta illalla kello 8 selittäen, että tuli oli saatu sammutetuksi ennenkuin se oli

saavuttanut hänen asuntonsa. Kuuntelijat kertoivat näystä tuttavilleen, ja pian koko kaupunki tiesi uutisen. Maaherra kutsui Swedenborgin luoksensa ja antoi tämän kuvailla tulipalon kulun alusta loppuun. Vasta kaksi vuorokautta myöhemmin saapui Tukholmasta pikalähetti, joka totesi Swedenborgin selostukset paikkansa pitäviksi pikkuseikkoja myöten.

Puhdas materialismi, tieteellisen tutkimuksen alkuaikoina luonnollinen lapsi, (tulos) kirkon suvaitsemattomuus ja spekulatiivisen filosofian (viisautieteen) tappio, on nykyään kaikille ajatteleville tutkijoille voitettu kanta. Tiede on ottanut niin suuria edistysaskeleita ja tehnyt niin huomattavia havaintoja ihmissielusta ja näkymättömästä luonnosta, että materialistinen tietoisuus on järjetön. En tahdo nyt puhua spiritistisistä ilmiöistä, joskin niihin uskonee tämän planeetan asukkaista n. 60 milj. (Klingsjaa, marrask. v. 1898), ja joskin monet tunnetut tiedemiehet ovat liittäneet nimensä ja maineensa tähän liikkeeseen. Tahdon kääntää huomiomme pariin tunnustettuun tosiseikkaan. Keksintö sellainen, kuin röntgensäteet, todistaa, että näkymättömän valo läpäisee näennäisesti läpäisemättömän aineen. Mesmerinen uni eli hypnotismi, hypnoosi, kuten sitä nykyään kutsutaan, avaa uusia näköaloja sielun maailmaan, jonka olemassaoloon materialistien oli niin vaikea uskoa. Hypnoottiseen uneen vaivutetun henkilön tunnetason voi siirtää fyysisen ruumiin ulkopuolelle niin, että hän tuntee ruumiillista kipua kun häntä pistetään neulalla kohtaan, joka on ilmeisesti tyhjää ilmaa. Hypnotisoitu subjekti voi edelleen tietää sille tuntemattomia asioita, se voi suorittaa tekoja, tehdä sairausmääritelmiä (diagnoseja), puhua vieraita kieliä, soittaa soittimilla jne., suorittaa siis sellaista, johon ei kykene valvetilassa.

Kun ottaa huomioon moisia tosiseikkoja, voi täydellä syyllä luottaa siihen, että ihmiskunta on kehittävä itselleen uusia aisteja, uusia kykyjä ja voimia tulevaisuudessa. Niiden avulla pystytään tutkimaan toistaiseksi tuntemattomia, salaisia elämän aspekteja (suhteita) ja luonnon salaisia, vielä tutkimattomia alueita. Silloin on tämä näkymättömän luonnon tutkiminen oleva yhtä tieteellistä kuin näkyväisen maailman tutkimus nykyään.

Ennenkuin asianlaita on kokonaisuudessaan muuttunut siksi, on täydelliseen totuuteen pyrkiminen kuitenkin eroava yleisestä julkisesta tieteestä. Se ei tule kantamaan ainoastaan salaisen tieteen eli mystiikan nimeä, vaan on todella oleva salainen tiede, jonka tutkimustavat ovat toiset kuin tavallisen tieteen. Mitenkähän tapahtunee tämä salatieteellinen tutkimus.

Empiirisen, kokemusperäisen tutkimuksen ensimmäinen ehto on sen työväline. Mistä saamme salatieteelliseen tutkimukseen soveltuvan tutkimusvälineen? Ikivanha viisaus vastaa: ihmisen on kehitettävä itsensä tähän vaadittavaksi aseeksi. Jokaisen yksilön sisimmässä olemuksessa on uinuvana kaikki ne kyvyt ja voimat, jotka tulevat kehittymään ihmiskunnalle tällä maapallolla. Ihminen voi herättää nämä voimat eloon ja täyteen toimintaan sopivien harjoitusten kautta. Määrättyä elämisen muotoa noudattaen hän voi saada ne kukoistamaan ja kypsymään.

Tässä silmiinpistävin ero tavallisen tiedemiehen ja salatieteilijän välillä. Ensiksimitun yksityisen elämän ei tarvitse vaikuttaa välttämättä hänen tutkijatyöhönsä. Salatieteellisen totuudenetsijän työn tutkija suorittaa sensijaan omalla elämällään. Jos hän toivoo saavuttavansa tietoa, hänen tulee elää niin, että hän kehittää itsestensä tiedon vastaanottamisen välineen.

Ne yliaistilliset kyvyt, jotka hän tämän kautta elvyttää olemuksessaan, avaavat hänelle yhteyden luonnon salattuihin alueisiin ja auttavat häntä ennen kaikkea aitoon, varauksettomaan itsetuntemukseen. Hänen tutkimustensa tieteellisten tulosten arvo on tosin suuremmassa määrin persoonallista laatua. Niitä ei nimittäin pysty todistamaan oikeiksi jokainen, vaan ainoastaan henkilö, joka on suorittanut samanlaisen henkisen harjoittelun. Koska monet tutkijat eri aikoina ja eri paikoissa, paikkakunnilla, kuitenkin saavuttavat samoja tuloksia, näillä on katsottava olevan myöskin määrätynlainen objektiivinen arvo. Meidän on nimittäin muistettava, että salaista opiskelua eivät ole harjoittaneet irralliset, toisistaan riippumattomat tutkijat siellä täällä. Ei, kaikki todelliset salatieteilijät ovat aina muodostaneet suuren ”vihittyjen” veljeskunnan, jonka omaisuudeksi on katsottu kuuluvan sen jokaisen jäsenen tekemät havainnot. (Löydöt)

Jo aikaisemmin puhuessani teille, olen maininnut sanan ”vihitty” ja nyt tahdon parilla sanalla selittää mitä sillä tarkoitetaan. Vihkimyskäsite on lähtöisin muinaisajan mysteereistä, joihin saattoi osallistua vain hyväksytty ja juhlallisesti vastaanotettu pyrkijä eli nk. vihitty. Vastaanottoseremonioista käytettiin latinalaista initiatio-sanaa ja kreikkalaista telos- eli teleta-sanaa ja vihitty opetuslapsi sai initioitu- eli telestos-nimityksen. Mutta mitähän näihin Mysteereihin sisältyi?

Semmoisia löytyi kaikkialla antiikin maailmassa, kuten varmaan tiedätte. Niitä oli Intiassa ja Kreikassa, Intiassa oli vanhassa ja uudessa maailmassa (Mexiko, Peru). Tiedämme niistä yleensä kovin vähän, koska ei saanut puhua mitä niissä tapahtui, vaan kaikki pidettiin ankarasti salassa. Ainoastaan Kreikan orfilaisista ja eleusilaisista mysteereistä on jokunen tarkempi tieto ulottunut jälkimaailmaan. Koska ne kaikki

rakentuvat samalle periaatteelle, voimme muodostaa niistä itsellemme kutakuinkin oikean käsityksen.

Tähän mennessä mysteereiden on yleensä katsottu olleen jonkinlaisia jesuiittojen kunnianhimoisen ja vallanhimoisen papiston aikaansaannoksia. Niissä suoritettiin kaikenlaisia seremonioita, (menoja), joiden väitettiin kohottavan ja puhdistavan osaaottajien mieliä aivan niinkuin meidän kirkkojemme jumalanpalveluksen ja pyhien sakramenttien otaksutaan vaikuttavan uskovaisten mieliin.

Mysterit vastasivat epäilemättä meidän kirkkojamme siinä, että ne valvoivat ja hoitivat kansojen uskonnollista ja henkistä elämää.

Ne rappeutuivat epäilemättä myöhemmin ja muuttuivat enemmän ulkonaisiksi ja hengettömiksi laitoksiksi sikäli kun antiikin sivistyskansojen läheni ja todellisten vihittyjen lukumäärä pieneni. On kuitenkin varmaa, että ei niitä enempää kuin kirkkojammekaan ollut keksinyt mikään juonitteleva ja petollinen papisto.

Vanha oletamus, että yhdeksännentoista vuosisadan sivistys olisi ainoa laatuaan, että ihmiskunta olisi saavuttanut tämän korkean kulttuurin vasta meidän aikanamme, on mahdoton ja perusteeton. Jotkut tiedemiehet myöntävät jopa, että meidän sivistyksemme, kaikkea muuta kuin korkea, päinvastoin tavailee sen kielen aakkosia, jota menneet ja unohdetut sivistykset osasivat lukea. Tunnumme vasta vähän egyptiläistä, kaldealaista, intialaista, kiinalaista ja azteekkilaista kulttuuria, mutta tunnumme kyllyiksi, jotta itserakkautemme ja ylpeytemme pysyttelisi niille kuuluvissa rajoissa.

Nyt aletaan jo aavistaa, että todelliset mysteerit olivat jonkinlaisia meidän päiviemme akatemioihin ja yliopistoihin verrattavia oppilaitoksia. Niissähän opetettiin tieteitä ja taiteita, lääketiedettä, tähtitiedettä, filosofiaa jne. Muinaisajan kirjailijat

ja filosofit — nämä verrattomat nerot — puhuvat niistä mitä syvimmällä kunnioituksella. Kuinka ne olisivat olleet vain tyhjää kuorta. Antiikin suurimmat henget olivat vihityt mysteereihin, sellaiset kuin Pindaros, Sophokles, Pythagoras, Plato, Plutarkhos, Cicero, Epiktetos ym. Mooses oli vihitty egyptiläisiin mysteereihin. (Sen myöntää myöskin Paavali). Jeesus ehkä myöskin. Pythagoras oli myöskin käynyt intialaisten mysteereissä.

Tiedemiehillä on kuitenkin vielä eräs ratkaisematon arvoitus. Se on kysymys, miksi kokelaiden oli pakko suorittaa kaikenlaisia vaikeita moraalisia kokeita, ennenkuin pääsivät nauttimaan opetusta ja miksi heidän sitten vihittyinä oli pidettävä tietonsa salassa. Mysteeri — sana on johdettu kreikkalaisesta myo-verbistä, joka merkitsee huulien sulkemista, (vaikenemista). He eivät myöskään ymmärrä sitä kiitosta, niitä kiittäviä lausuntoja, joita tuhlatiin ns. suuremmille mysteereille. Seuraavat muinaisten viisaiden lausunnot todistavat tiedemiesten käsityksen mukaan vain liioiteltua intoilua. Plato, joka on käynyt egyptiläisissä ja eleusilaisissa mysteereissä, sanoo että vihityt ovat oppineet sen, mikä takaa kuolemanjälkeisen autuuden. Sopaterin mukaan vihkimys tekee sielun tasa-arvoiseksi jumalallisen luonnon kanssa. Theon Smyrnalainen sanoo, että vihkimyksen korkein aste on siitä johtuva jumalallisen armon tuntemisen autuaallinen tila. Kristitty kirkkoisä Clemens Aleksandrialainen lausuu suurimmista mysteeristä puhuttaessa: ”Kaikki opetus päättyy tähän. Me katsomme Luontoa ja sen ilmiöitä silmästä silmään.” Tällainen on liioittelua tiedemiesten mielestä. Tätä ei sovi tosin ihmetellä, sillä vain teosofinen liike on ratkaissut arvoituksen ja asettanut asiat niiden oikeaan valoon viitaten salaisen tiedon ja todellisten viisaiden olemassaoloon,

sellaisten, jotka ovat löytäneet kaiken totuuden ja viisauden lähteen.

Jos järkemme vielä epäilisi heidän olemassaoloaan, niin tutkikaa historiaa, se todistaa heistä. Se kertoo muinaisajan ylittämättömistä viisaista, uskontojen jumalallisista perustajista, kuninkaista, lainsäätäjistä, papeista. Näistä mahtavista ja majesteettisista miehistä se kertoo, miehistä, jotka hallitsivat ja ohjasivat kansallisuuksia. Miehistä, joita palvottiin puolijumalina ja sankareina ja joiden jälkiä tavataan kirjallisuudessa, rakennustaiteessa ja lainsäädännössä, historia kertoo.

”Näyttää vaikealta kieltää tällaisten miesten eläneen. Sellainen sotisi yleismaailmallisia traditioita, vielä löytyviä kirjoituksia, esihistoriallisia jäännöksiä, nykyään suurimmalta osaltaan raunioita ym. todisteita vastaan, todisteita, jotka tietämättömät hylkäsivät. Itämaiden pyhät kirjat ovat tekijöittensä parhaat todistajat. Kuka myöhemmin aikoina tai nykyaikana voi kohota sen henkisen suuruuden lähitienoille, joka uhkuu heidän uskonnollisista aatteistaan, heidän filosofiansa terävä-älyisyydestä ja heidän siveysoppinsa ylevyydestä ja puhtaudesta.” (Annie Besant: The Ancient Wisdom).

Nämä totuuden mestarit, nämä viisauden vartijat, ovat myöskin antiikin mysteereiden takana. Mysteerit — ainakin suurimmat — olivat kouluja, joissa he opettivat. Mysteerit muodostivat näkyväisen yhdysrenkaan mestareiden ja maailman välille. Ne eivät olleet ainoastaan tavallisia korkeakouluja, vaan jumalallisen viisauden temppeliliesiä, salaisen tiedon tutkimisen suuria keskuksia. Sieltä jaettiin opetusta sielun kuolemattomuudesta, jälleensyntymisestä, ihmisen henkisestä edistymisestä. Jokaisen pyrkijän kestettävä koeaika ei ollut mikään muu kuin se sama valmistava ja

puhdistava tie, joka vielä tänä päivänä on kuljettava ennenkuin todellinen vihkimys saavutetaan. Muinaisajan suuret runoilijat ja ajattelijat ylistivät mysteereitä juuri siksi, että he niissä ja niiden kautta olivat saaneet herätyksensä, kasvatuksensa ja viisautensa.

Kun kreikkalaisen sivistyksen samoin kuin sitä edeltäneiden häviön hetki oli lyönyt ajan täytyessä, vetäytyivät totuuden vihityt vartijat syrjään salaisiin asuntoihin jääden odottamaan hetkeä, jolloin heidän jälleen tulisi astua esiin. Heidän veljeskuntansa viimeinen suuri lähettäjä, Jeesus Nasarealainen, viitoitti sen henkisen perustuksen suunnitelman, jolle uuden aikakauden sivistys oli rakennettava. Yksituhatta viisisataa vuotta on kulunut viimeisten mysteereiden sulkemisesta Arlesissa. Tänä uuden sivistyksen päivännousun aikana viisaat ovat pysytelleet syrjässä salaisissa olinpaikoissaan. Heidän maailmassa olleet opetuslapsensa ovat saaneet osaksensa pilkkaa, heitä on vainottu ja poltettu. Vasta meidän päivinämme on voitu ajatella jotakin mysteereiden uudelleenelvyttämisen tapaista, katkaistun yhdyssiteen uudelleen solmimista. Teosofisen seuran ja erikoisesti sen yhteydessä toimivan ”Itämaisen koulun” todellinen tarkoitus on vastata antiikin pienempiä ”mysteereita. — H. P. Blavatsky oli suurten opettajien lähettäjä meidän ajallamme. Hän todisti heidän olemassaolostaan ja herätti jälleen eloon muiston heistä. Milloin koittanee päivä, jolloin maailma taas uskoo viisaihin ja tietää, että heitä on.

Ymmärrättehän? Nämä suuret eivät kuole, he ovat kuolemattomia henkiä. Heidän Valkoinen Veljeskuntansa elää kautta aikojen. He eivät elä ruumiissa kaikki, sillä heidän työnsä on puhtaasti henkistä työtä. Sanotaan, että joku heistä on kuitenkin aina ruumistuneena ylläpitääksensä yhteyttä näkymättömien voimien ja näkyväisen maailman välillä. Mikä

on heidän työnsä tarkoitus. He ohjaavat ihmiskunnan henkistä kehitystä, punovat yhteen historian lankoja. He vartioivat ja hoitavat pyhää tulta, jumalallista viisautta, he edustavat totuutta ja rakkautta planeetallamme, ja he vetävät ennen kaikkea puoleensa ihmisten sieluja. He etsivät opetuslapsia, seuraajia, ystäviä. Heistä on sanottu kuvaannollisesti, että he asuvat korkean vuoren huipulla, josta katselevat ympäröivään pimeyteen. Tämä pimeys on ihmiskunnan tajunta. Nähdessään pienen tähden syttyvän yössä, he tietävät, että yksi ihminen hapuilee ja etsii pyhyiden tietä ja sitä opettajaa, joka on ohjaava heidän askeleensa. He kiiruhtavat hänen luokseen, ottavat hänet suojelukseensa ja auttavat häntä näkymättöminä. Sen he tekevät aina siihen asti, kunnes hänen henkensä kasvaa ja kypsyy niin kypsäksi, että he voivat vihkiä hänet ja lausua hänet tervetulleeksi salaiseen veljeskuntaan.

Ainoa todellinen vihkimys on se, että ihminen otetaan Valkoisen Veljeskunnan jäseneksi, että hän astuu maailman tunnettujen ja tuntemattomien vapahtajien riviin ja pyhittää elämänsä työlle, jonka päämääränä on nuorempien ihmisveljien kohottaminen. Mestarit ovat antaneet hänelle rakkautta, hänkin tahtoo siis antaa.

Palatkaamme nyt katkenneeseen kuvaukseen tietoon johtavasta tiestä ja askeleista, joita opetuslapsen on otettava varsinaisella salaisella tiellä. Kun opetuslapsi on tehnyt uskollisesti persoonallisuutensa puhdistustyötä ja astunut valmistukseen kuuluvat edistysaskeleet, hän on tullut arvokkaaksi vastaanottamaan taivaan valtakunnan avaimet. Ahdas kultainen portti avataan, hän astuu uuteen maailmaan ja hänestä tulee toisen, näkymättömän ihmiskunnan jäsen. Vanha ihminen on kuollut, uusi on syntynyt. Uutena, kirkastuneena hän elää maailmassa. Häntä, joka on tähän asti vain uskonut ja luottanut, kohtaa nyt hämmästyttävä tieto kohdatessaan ihmistä

korkeammalla olevia olentoja, jotka ovat todella Mestareita, enkeleitä, jumalia, joiden jalkojen juuressa hän saa oppia.

Hänen asemansa muuttuu kokonaan, hän tietää. Hän etsii ja pyrkii, mutta hänen tietonsa kasvaa ja näköpiirinsä laajenee askel askeleelta. Ennen hän piti katseensa suunnattuna ainoastaan ylöspäin, ihannetta kohden, hän ”rakasti Jumalaa yli kaiken.” Nyt hän kääntää katseensa myös alaspäin, tuskantäyteiseen elämään. Nyt hän voi todella toteuttaa veljesrakkauttansa, sillä nyt hän tuntee maailman kaipauksen ja hän näkee miten se on tyydytettävissä. Tieto on valtaa. Hänen mestarinsa ojentavat hänelle avaimen toisen jälkeen ja nämä avaimet avaavat hänelle luonnon aarreattoja. Hänen sisäiset aistinsa puhkeavat kukkaan. Mitä näköaloja saavatkaan hänen hämmästyneet silmänsä katsella. Siinä, missä toiset näkevät muodon, hän näkee hengen. Siinä, mitä toiset kutsuvat kuolemaksi, hän näkee elämän ylösnousemuksen. Siinä, missä maailma havaitsee vain lakeja ja voimia, hän erottaa älyä ja tajuntaa. Ja mikä voima hänessä itsessään. Hänen tahtonsa on kuninkaan valtikka, jonka viitteitä kaikki noudattavat. Hänen ajatuksensa on salama, joka iskee kuulijoiden sydämiin. Hänen tunteensa on valtameri, jonka aalloilla me muut keinumme. Missä hän kulkee, siellä luonto väreilee riemusta, missä hän viivähtää, siellä ihmisten sielut polvistuvat.

Varsinaiseen tiehen kuuluu myös neljä askelta, neljä toisistansa tarkoin eroavaa vihkimystä. Valmistavalla tiellä opetuslapsen päivätajunta oli puhdistunut ja askel askeleelta kohonnut korkeampaan henkiseen tajuntaan. Nyt on hengen itsetietoisuus kasvava, kunnes se lopulta käsittää koko maailman. Yksilöllinen tajunta yhtyy ihmiskunnan kollektiiviseen tajuntaan, kunnes Atman majesteetti täyttää ihmishengen ja muuttaa sen jumalaksi.

Neljän vihkimyksen buddhalaiset nimitykset ovat: 1) Shrotaapatti, 2) Sakridagamin, 3) Anagamin, 4) Arhan. Näistä voidaan tuskin sanoa muuta kuin mainita niiden nimet, sillä ne koskevat asioita, joita käsittämään ei inhimillinen tajumme riitä.

Ensimmäinen eli Shrotaapatti-vihkimys, jonka kautta opetuslapsi tunnustettiin Pyhän Veljeskunnan jäseneksi, päätti sen jakson hänen salatieteellisestä kehityksestensä, jonka kestäessä hän yritti toteuttaa inhimillisyytensä. Koska hänen tajuntansa nyt on henkeväitynyt, hän tuntee itsensä jälleensyntyneeksi yksilöksi ja pystyy näkemään tarkan eron todellisen minänsä ja haihtuvan persoonallisuutensa välillä. Tämä maailma ei ole enää hänen kotinsa. Hänen kotinsa on siellä, missä hän voi täyttää Mestarinsa käskyjä ja sinne hänen tiensä kulkee. Hänen hindulainen nimensä on: koditon vaeltaja (panirajaka). Hänet on kastettu Jumalan valtakunnan lapseksi. Jeesus käyttää hänestä nimeä ”ihmisen poika, jolla ei ole mihin hän päänsä kallistaisi.” (Matt. 8:20).

Suoritettuaan toisen vihkimyksen, hänen tarvitsee syntyä fyysiseen ruumiiseen vain yhden kerran (sakridagamin). Tällä asteella hän saavuttaa ”yliluonnollisia” voimia ”siddhis”, jotka heräävät hänessä täysin itsetietoiseen toimintaan. ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.” (Matt. 28:18). Tästä edes on ihmisen poika ”istuva Jumalan (voiman) oikealla puolella.” (Luukk. 22:69).

Läpikäytyään kolmannen vihkimyksen hänen ei enää tarvitse ruumistua. (Anagamin). Nyt hän on ”kaikkien olentojen ystävä, se joka rakastaa kaikkea mikä elää”. Ulkonaiset verhot eivät pimitä sielua hänen katseiltaan. Ystävä ja vihollinen ovat hänelle yhtä rakkaat. Minä (joka rakastan) olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muuta kuin minun kauttani. (Joh. 14:6) (Tie = ensimmäinen vihkimys. —

Totuus = toinen vihkimys, siddhis antaa tietoa ja valtaa. —
Elämä = kolmas vihkimys. Todellinen elämä on rakkaus.)

Lopuksi hän (läpäisee) suorittaa neljännen vihkimyksen, joka suo hänelle ”kunnioitettu”-nimityksen. (Arhan), ”voideltu” (Kristus). ”Jeesus, jota kutsutaan Kristukseksi”. (Matt. 1:16). Nyt hän heittää yhtään viimeiset kahleet. Hän ei enää pyydä muotoon verhottua eikä muodosta vapaata elämää. Kaiken harhan läpi hän tunkeutuu ikuiseen valoon, valtaan, loistoon. Hän ei ole enää yksilö, hän ei erotu enää muista. Viimeinen ”ylpeys”, minuuden harha, on poistettu. Kuten opetuslapsen henkilöllinen minä aikaisemmin yhtyi yksilölliseen minään, niin tämä hänen inhimillinen minänsä on yhtyvä jumalalliseen Itseen (Atmaan). Kipinä on häviävä tuleen, pisara mereen, alati lähellä olevasta säteestä on tuleva kokonainen ja ikuinen valo. Hän on todella oikeutettu sanomaan: ”Minä ja Isä olemme yhtä.” Hän on tietävä kaiken totuuden, saavuttava kaiken viisauden, hänen vaelluksensa on oleva tarina laupeudesta (laupeuden taru). Ihmiset eivät ole enää hänen veljiänsä, he ovat hän itse, sillä hän on yhtä sen Itsen kanssa, joka hengittää heissä kaikissa.

Ja niin hän on saavuttanut matkan pään, kulkenut tien. Hän on astellut kärsimyksen ohdakkeisella polulla ja tiedon salaisella väylällä ja on vapautunut. Opetuslapsesta on tullut opettaja. Hän on Mestari, päivän (dagens) Mestari, synnistä vapaa, vaihtelusta, jälleensyntymisestä vapaa. Hänen ei tarvitse enää astua alas aineen pyörteisiin, hän on saavuttanut puhtaasti henkisen tilan, eheän autuuden, nirvaanan. Kun hän nyt jättää maallisen tomumajansa viimeisen kerran hänessä ei tapahdu mitään muutosta, hän on yhtä jumalallisen elämän kanssa eikä hänen tarvitse enää tulla ristiinaitetuksi lihaan. ”Se on täytetty”, hän kuiskaa riemuiten. Hän on voittanut

ponnistustensa palkan, häntä ympäröi ikuisen rauhan ja autuuden säteily.

Hänelle avautuu erilaisia teitä, erilaisia työkenttiä, joilla hän voi kokeilla voimaansa ja viisauttansa. Hänellä, joka on jättänyt taaksensa koko inhimillisen kehityksen, on vapaus vetäytyä toisiin maailmoihin jatkaakseen etenemistään yhä valoisampiin maailmoihin. Surun kyyneleeseen ei enää koskaan tarvitse vierähtää hänen silmästään, hän on ikuinen ilo.

Meille ihmisille kerrotaan kuitenkin ihmeellinen (tarina) taru. Sanotaan, että voimakkaimmat ja urhoollisimmat näistä säteilevistä päivän pojista pysähtyvät empien ylimaallisen elämän kynnyksellä. He kuulevat taivaalliset soinnut. Heidän korviinsa kantautuu sfäärien musiikki, mutta he kääntävät siitä korvansa.

Miksi? Miksi hän, joka on vaeltanut tämän maan piirin äärestä sen toiseen ääreen, empii jättää sen, maailmathan odottavat hänen tuloaan?

Sävelten läpi tunkeutuu tuskan huuto. Se nousee siitä maasta, jolle hän on jättävä hyvästi. Se on tuhansien kamppailevien rinnasta kohonnut huokaus, niiden valitus, jotka hän on hylkäävä. Jättäisikö hän heidät nyt voitettuaan?

Hänen olemuksensa on armahtavaisuutta, hänen viisautensa on laupeutta ja rakkautta. Maailmanhenki kuiskaa hänen sydämessään: ”Oi, sinä, joka tahdot seurata suurimpia mestareita, kuule, käännä ajatuksesi nykyisyydestä ja tulevaisuudesta. Katso taaksesi, niihin, jotka taistelevat yksin pimeydessä maan päällä. Palauta mieleesi omat tuskan ja epäilyn täyttämät päiväsi. Kuinka monet ihmiset tuntevatkaan samaa tuskaa tällä hetkellä. He kaipaavat sinua, he ovat valmiit kuulemaan viisauden sanoja huuliltasi. Älä työnnä heitä luotasi, jää, jotta he voisivat edes suudella kauhtanasi liepeitä.”

Ja hän, tuo suuri mestari, valitsee tänne jäämisen. Hän taivuttaa päänsä maata kohden, hän jättää jäähyväiset ilolle ja sulkee surujen tähden ja sen kärsivät ihmislapset rakastavaan syliinsä.

Hän jää maan piiriimme Tiedon mestarina. Hän jää tänne valvoaksensa ja suojellaksensa meitä, nuorempia veljiänsä. Häntä eivät näe eivätkä tunne ne, jotka eivät ole vihittyjä. Hän on kuitenkin yksi niistä monista elävistä opettajista, jotka lausuvat opetuslapsen tervetulleeksi, kun tämä on astunut portin läpi Tielle. Hän ja hänen kaltaisensa muodostavat Salaisen Veljeskunnan, joka on ihmiskuntamme suojamuri, sen ohjaaja ja opettaja, sen henkisen kehityksen apu. Tähän veljeskuntaan kuuluvat kaikki meidän planeettamme buddhat ja Kristukset. He työskentelevät vapaaehtoisesti puolestamme eivätkä pyydä muuta kuin että kuuntelisimme oman järkemme, sydämemme ja omantuntomme totuuden ääntä.
